ХЕРОЈСКИ РЕАЛИЗАМ У ЕПОХИ РАТОВА КАО ВИДЕО-ИГРИЦА

Најважнија је победа над сопственим слабостима

Модерно доба је и појмовно и суштински забашурило огромну разлику између војника, тог плаћеника кога су наоружали индустријалци и трговци, и ратника, велике фигуре метаполитичког поретка која има своју духовност, етику, завет и ступа путем обожења човека, или, ако га изневерава, путем пропасти. Будући да је то данас (дакле) пре свега стање духа и срца, бескомпромисна етика и племениташки поглед на свет, Ратник у постдемократској епохи не мора имати никакве везе са војском и не мора носити оружје да би испунио свој завет и своју судбину. Мора се ући у борбу и противник мора бити побеђен, али без мржње, злобе, презира. Ратника не мотивишу ниске страсти или пропаганда Система који празном реториком манипулише наоружаном масом зарад остваривања профита

Пише: Владимир Трифуновић

Модерна демократија представља друштво у коме је примарни тип човека буржуј и њему одговарајући начина живота. Ово подразумева себичну бригу за сопствену физичку сигурност, материјално богатство и телесна уживања, а где уметност и друге духовне

дисциплине имају само декоративну улогу. Како нам казује велики учитељ Традиције Јулијус Евола, највећи непријатељ ове рационалистичке, трговачке цивилизације је милитаризам. Да би се боље разумео однос демократије и милитаризма, потребно је прво направити разлику између војника и ратника. Војник је плаћеник кога, преко Система, упошљавају трговци и банкари; он ратовање види чисто као средство зараде и богаћења. Ратник је припадник посебне, аристократске касте која ратовање види као начин живота и која има своје строге духовне и етичке вредности. Управо су те вредности оно што супротставља ратника буржују: љубав према хијерархији, осећање части и оданости, спремност на жртву, искрен и отворен однос између људи, другова, подређених и надређених. Све ове особине и вредности су у непомирљивом сукобу са утилитарним буржоаским вредностима грађанског друштва.

ОПИТ ДУХОВНОГ СМИСЛА РАТА

Данашњи конфликти у свету су ирационалне природе и по правилу вештачки изазвани зарад ширења тржишта, односно увећања профита. Штавише, модерно ратовање иде ка борби машина где нема ни физичког, а камоли спиритуалног надметања ратника. И поред тога, могуће је остварити ратничке и витешке идеале у личном подвигу и мучeништву, подижући сваки рат на ниво заветног боја. Отаџбински рат који су Срби водили у бившој Југославији очистио је нашу националну душу, просветлио наш хришћански ум, обновио нашу небоземну заветну свест и савест и опит духовнога смисла рата. Али, овај рат је показао и истину о нама. После њега више нико не може да се изговара да није знао или да се приказује другачије него какав се за време тог рата показао. То какви смо ми били у том рату одредило је величину наших победа и поноре наших пораза.

За разлику од модерних плаћеника у војсци и полицији који, у тежњи за задовољењем личних жеља и страсти, у борби често испољавају нељудске црте, било према непријатељу или према цивилима, ратничка и милитаристичка традиција не познају мржњу као основу рата. Несумњива је потреба за борбом и савладавањем противника, али то не значи и мржњу, бес, злобу или презир према непријатељу. Ратника не мотивишу ниске страсти или пропаганда Система који празном реториком манипулише

наоружаном масом зарад остваривања профита.

Шта је онда то што суштински чини неког човека ратником? Зашто је ратник, витез, подједнако и Милош Обилић који се борио против Турака и деспот Стефан који им је служио? Одговор лежи у нечему што се зове херојски реализам.

По древној херметичкој формули „како доле, тако и горе", природа ратовања је одраз унутрашњих догађања оних који тај рат воде. Борба против зла у себи сагласна је са борбом против зла које човеку долази кроз другог. Да је српски ратник увек органски био свестан те везе најбоље показују речи српског генерала Косте Мушицког изречених у *Десет заповести српским добровољцима*: „Највеће јунаштво је победити себе. Ако себе победите, победићете све противнике српског народа." То јест — ко победи зло у себи добија силу да побеђује свако зло око себе. Зато код српског војника постоји војничко предање о аскетској дисциплини у рату — да разврат у рату доноси несрећу, а пљачка, зло дело, па чак и псовка — пораз! Димитрије Љотић, у својим успоменама из Првог светског рата, пише да је међу српским војницима постојало неписано правило да се у рату мора живети монашки, аскетски и девствено да би се сачувао став максималне личне чистоте и усредсређености на војничку дужност. Да је овакво виђење ратничке етике својствено свим традицијама говори и заборављено учење ислама о великом светом рату (*Џихад-ал-акбар*) који подразумева борбу човека против сопствених страсти и греха.

СРЕДСТВО ОПРАВДАВА ЦИЉ

Свети апостоле Павле вели: „Ако се ко и бори, не добија венац ако се не бори по правилу" (2. Тим. 2, 5). По тим речима може се одредити и крајњи критеријум хришћанске духовне самодисциплине, који опредељује смисао свих хришћанинових историјских чинова, и у рату и у миру — „борити се, али по правилу". Ратник ту моралну дисциплину не испољава само у екстремним ситуацијама већ и у „свакодневном" животу. То је способност поимања овог света као места непрестане борбе, без могућности истинског

мира. Управо у томе лежи суштина херојског реализма: коначно решење не постоји. Морални закон ратника не познаје одредницу шта, јер није усмерен ка нечему одређеном, нема сврхе у окончању и испуњењу. Црпећи знање из непресушних извора Традиције, ово одсуство питања шта, најбоље је дефинисао *Бушидо кодекс*: „Немам планове, моји планови су прилика".

Дакле, мерило овог моралног кода није шта већ како, односно не испуњење циља само по себи, већ начин на који се то ради. Није за шта се бори, већ како се бори. Борба је непрестана и непроменљива, а циљеви су привремени и променљиви.

Из ове перспективе, јасна је способност борбе у безизлазној ситуацији, у изгубљеној бици. Косовски јунаци јуришају у унапред изгубљену битку, без имало двоумљења и зазора, а деспот Стефан са својим витезовима се и поред расула турске војске забија као клин у Тамерланове редове и из њих излази неповређен. Ови српски ратници и хероји су достигли ниво дистанцирања од историјске стварности, где биће зна да је та стварност, као и оно само, ништавна и да нема никаквог значаја упоређена с Апсолутном Реалношћу. Дистанцирање подразумева, у основи и изнад свега, незаинтересованост за последице, што оспособљава биће да се издвоји из бесконачног ланца догађаја и њихових последица.

Док је „деловање са жудњом" (*сакаама карма*), како учи *Бхагавад-Гита*, акција која се врши из гледишта постизања резултата, поступци истинског ратника, кшатрије, јесте „деловање без жудње" (
нишкама карма
), чиме он остварује могућност васпостављања древног сакралног поретка Традиције. Ово не значи само развлашћење трећег сталежа, односно великих капиталиста, банкара и осталог људског отпада, већ и способност ратника да буде праведан, поносан, храбар, самопрегоран, отмен, племенит, строг и неуморан, да буде судија, управљач и ратник. Једино тако може да поново уједини власт и владавину, да, у заједници, материју уједини са духом, да људско врати божијем.
<

(Текст је првобитно објављен у електронском часопису „Коначни обрачун", чију архиву можете погледати на адреси www.endkampf.net)